

Vieną naktį gausiai pasnigo. Sniegas nuklojo namų stogus, medžius, automobilius. Gatvės ir keliai tapo nepravažiuojami. Ry tą žmonės puolė kasti sniego nuo takų ir gatvių. Bet niekas negelbėjo – jo buvo labai daug! Todėl daugelis pasiliko namuose.

Tą dieną pamokos vyko nuotoliniu būdu. Kai tik jos baigėsi, miestelio vaikai iškurnėjo į lauką. Jie džiaugėsi drėgnu sniegu: mėtėsi gniūžtėmis, statė tvirtoves ir slėptuves, lipdė sniego senius.

Vakare vieno namo kieme stovėjo net keturi sniego seniai.

Kai viskas nurimo, vienas sniego senis sujudėjo. Jis apsidairė, išskleidė skėtį ir garsiai sušuko:

– Ohoho, ir vėl žiema žiemužė! Buskite, vyručiai, buskite!

Prabudo antras besmegenis, pasiražė, koją pabandė sniegą ir tarė:

– Žiema? Tai naujieną pasakei – nepamenu, kad kada būčiau gimęs vasarą. Oi, ant mano galvos – arbatinukas! Gal kas šaltos arbatos norėtų?

Sujudėjo ir trečiasis. Pasitaisė kibirą ant galvos ir tarė:

– Jūs tik pažiūrėkite į šitą mažuliuką! Kalnai sniego, o jį kažkas tokį mažą nulipdė! Tikras sniego kukuliukas!

Atkišęs šluotą švelniai kepštelėjo mažiausią sniego senį.

– Kutena, oi, kaip kutena! – linksmi spygtelėjo mažylis.

Žvilgtelėjo aukštyn į savo brolius ir liūdnai atsiduso.

Jis tikrai buvo labai mažas.

- Kur dingę vaikai, kurie mus nulipdę? - paklausę mažylis.
- Gal juos vęjas nupūtę, ar sniegas užklojo? O gal alkani katinai sugraužę? - svarstę senis su arbatiniu.
- Nesąmonę! Vaikai dabar namuose. Matote - namo langai šviečia, - paaiškino sniego senis su peteliške ir skėčiu.
- Namuose? O ką ten veikia? - toliau klausinėjo mažylis.
Bet nė vienas besmegenis nežinojo, ką tuo metu veikę vaikai.
Paprastai besmegeniai nėra labai smalsūs. Ir dažniausiai bijo aukščio.
Bet tik ne šitie! Šitie nutarę pašniukštinėti.

- Ei mažyli, pasakok, ką matai, - klausinėjo besmegenis, stovintis pačioje apačioje.
- Matau vaikus, jie žiūri į mažą dėžutę.
- O ką rodo ta maža dėžutė?
- Rodo mažus žmogeliukus, kurie leidžiasi nuo kalno ant ilgų lentučių.
- A... rodo sporto varžybas, - patikslino senis su arbatiniu, akies krašteliu žvilgtelėjęs pro langą. - Kaip greitai jie laksto!
- Nebegaliu, čiaudėsiu! - perspėjo besmegenis su peteliške. - A-apči!

Vieną naktį gausiai pasnigo. Sniegas nuklojo namų stogus, medžius, automobilius. Gatvės ir keliai tapo nepravažiuojami. Ry tą žmonės puolė kasti sniego nuo takų ir gatvių. Bet niekas negelbėjo – jo buvo labai daug! Todėl daugelis pasiliko namuose.

Tą dieną pamokos vyko nuotoliniu būdu. Kai tik jos baigėsi, miestelio vaikai iškurnėjo į lauką. Jie džiaugėsi drėgnu sniegu: mėtėsi gniūžtėmis, statė tvirtoves ir slėptuves, lipdė sniego senius.

Vakare vieno namo kieme stovėjo net keturi sniego seniai.

